

Лицата на миграцията

Старият континент е на кръстопът...

Светът е в глобална криза...

Живеем във века на модерни технологии, иновации, космически открития, технически достижения, научни победи – прогрес, напредък, развитие...

Но светът тъгува, гладува, ходи беден и бос, сгушен в своите дрипи, разкъсани от омраза, страх и насилие. Голям е, а не може да утоли алчността, не може да засити егоизма. Светът е стар. И уморен. Не може повече да носи на плещите си войни за надмощие, битки за територии, унищожения, заради религията, алчност за власт и пари, гняв и омраза между хората. Изплакаха се очите му за върволиците бедни, боси и голи, напускащи домовете си. Буца е заседнала в гърлото му и не може да преглътне дори глада на децата... Не иска повече да гледа как Доброто и Злото ден след ден мерят сили и се борят за всяка една дума, за всяка постъпка, за всяка една човешка душа. Исква вече да живее спокойно, в мир, разбирателство и обич.

И земята е уморена... От войните, от бедствията... Страда за хилядите малки телца, които не могат да достигнат брега ѝ, плаче за утихналите стъпки, които няма повече да я прекосяват. Исква да закърпи раните си, откъснатите парчета земя. Лута се из безбройните си пътища и чака сълзите на Бог да я измият, да я почистят, защото и Бог ще заплаче от мъка за този свят.

Земята е стара. И мъдра. А над историята на един континент е надвиснала огромна вълна от страх, недоволство, безперспективност, безизходица... Няколкохилядолетна европейска култура с дух на аристократичност, образованост и хуманност, пазеща ценностите на демокрацията, свободата и солидарността, потъват в неспиращите потоци от хора. Те бягат, търсят, крият се, намират, спасяват себе си, помагат на друг, изоставят, рискуват, гонят мечтите си, оцеляват... Напускат или се връщат... Безброй куфари, пълни със спомени, прецизно опаковани в надежда. Вярват, че това е правилният избор. Тръгват заради бедност, пренаселване, войни, природни катаклизми, търсейки богатство, свобода и мир. Други са родени да пътуват и ги води откривателският дух, културният туризъм, образователните перспективи. Някои се завръщат там, откъдето са тръгнали, други искат завинаги да останат далече...

Стотици хиляди съдби, объркани сърца, отчаяни хора, бездомни деца... За тях ми е мъчно! Милиони лица започват да препускат пред очите ми. Различни, тъгуващи, щастливи, самотни... Ето го типичния образ, който търся. Едно семейство, емигрирало в чужбина заради по-добра работа. Нов труден път, но щастието на хората, които обичаме, дава сили на сърцето да се бори. И следващото лице на миграцията... Творец, напуснал дома си, за да продава своето изкуство на по-големи пазари в чужбина. Защото е повярвал в себе си, повярвал е в таланта си. И следва с непоколебима вяра хубавото бъдеще. И друго лице на миграцията... Младо момиче, намерило любовта в чужда страна. Безрасъдство или смелост... И е готова да следва сърцето си навсякъде, защото знае, че то познава правилните пътища в живота. Избирам си друго лице на миграцията... И виждам малко тъжно личице. Едно дете, принудено да расте далече от дома, далече от родната си страна. Крехката му душа е самотна, останала в миналото при приятелите... Ще надзърна за последен път... За да видя някой, който се завръща с натезало сърце от носталгия и спомени. Така едно сърце събира парченцата си и помъдрява, вече опознало и двете лица на миграцията.

Аз съм дете, нямам опит и толкова познания, за да търся разрешение на икономически проблеми, да предлагам стратегии за европейска политика, за световен план, или за начини да се споразумеят големите политически сили. Но имам сърце, което се вълнува, което съчувства, съпреживява, има мечти и надежди за света, в който живее, но и се страхува за бъдещето, което ни очаква.

Въпрос след въпрос...

Кой ще отговори...?

Много са лицата на миграцията. Но в най-дълбокото ъгълче на сърцето всички страдат... И мечтаят за щастие...

... Неспиращи потоци от хора търсят друга, за да я направят своя Обетована земя. Светът има нужда от нов Спасител. Но не нов Божи син. Нужно ни е да преоткрием силата на човеколюбието, което Бог е посял в душите ни, и малкото зрънце вяра, че сме достатъчно силни да застанем над егоизма, алчността и омразата и да бъдем добри хора. За да не прегръща земята изхвърлени детски телца, а да кънти от тичащи към бъдещето смели и щастливи стъпки...

*Станислава Ивова Стефанова
9-и клас, гимназия „Пейо К. Яворов“, гр. Петрич*